

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce

Mgr. Josef Smutný, advokát
sídlem Třída Míru 92, Pardubice

proti
žalované

Česká advokátní komora
sídlem Národní 16, Praha 1
zastoupena JUDr. Janem Sykou, advokátem
sídlem Školská 12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí odvolacího kárného senátu žalované ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. K 41/2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí odvolacího kárného senátu České advokátní komory ze dne 13. 11. 2014, sp. zn.: K 41/2013, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 188 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah spisu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým odvolací kárný senát České advokátní komory (dále jen „odvolací kárný senát“) zamítl jeho odvolání proti kárnému rozhodnutí kárného senátu České advokátní komory (dále jen „kárný senát“) ze dne 25.7. 2013, sp. zn. K 41/2013. Tímto rozhodnutím kárný senát shledal žalobce ve výroku vinným, že jako advokát, u něhož ode dne 11. 3. 2009 vykonává právní praxi advokátního koncipienta Mgr. Libor Malý, v době od 22. 2. 2012 nejméně do 14. 9. 2012 nevyvíjel důsledný dohled nad činností tohoto koncipienta, když mu umožnil poskytovat právní služby městu Žamberk na základě mandátní smlouvy, kterou Mgr. Malý dne 22. 2. 2012 uzavřel svým jménem a na svůj účet, jako mandatář, s městem Žamberk, jako mandantem, jejímž předmětem bylo poskytování právních služeb. Tímto jednáním žalobce porušil § 16 odst. 2 a § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“), ve spojení s čl. 4 odst. 1 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky, ve znění pozdějších změn (dále jen „etický kodex“), za což mu bylo uděleno kárné opatření – napomenutí – a uložena povinnost zaplatit žalované částku 3 000 Kč jako náhradu nákladů kárného řízení do 15 dnů od právní moci kárného rozhodnutí.
2. Z předloženého kárného spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Žalobce je advokátem se sídlem Pardubice, Třída Míru 92, ev. č. 5069, u kterého Mgr. Libor Malý vykonává ode dne 11. 3. 2009 právní praxi jakožto advokátní koncipient, ev. č. 35000.
4. Dne 20. 9. 2012 byla doručena do sídla žalované stížnost pana J. D., starosty města Žamberk, dle které Mgr. Malý coby advokátní koncipient žalobce vlastním jménem a na vlastní účet uzavřel s městem Žamberk mandátní smlouvu, kterou se jako mandatář zavázal vykonávat pro město Žamberk právní úkony uvedené v čl. I této smlouvy. Pan D. upozornil, že by se mohlo jednat o postup v rozporu se zákonem o advokacii a stavovskými předpisy. Dne 22. 10. 2012 byl žalované doručen také podnět ze strany neziskové organizace Transparency International – Česká republika, o. p. s. (dále jen „Transparency International“), totožného obsahu.
5. Ve spise je dále založena mandátní smlouva uzavřená dne 22. 2. 2012 mezi Mgr. Malým jako mandatářem a městem Žamberk zastoupeným panem J. D., starostou města, jako mandantem. Dle čl. I. je předmětem mandátní smlouvy a činnosti mandatáře 1) jednání se a) společností Kavema, s. r. o., b) společností Johann Hochreiter, s. r. o., c) společností Líšnická, a. s., d) dalšími případně dotčenými osobami, e) dotčenými orgány státní správy a místní samosprávy ve věci výstavby objektu „Bioplynová stanice“ v k. ú. Žamberk stavebníkem Kavema, s. r. o., 2) vypracování analýzy skutkového stavu, 3) vypracování

(variantního) návrhu řešení, 4) vypracování případné dohody o narovnání, 5) zastupování v případných soudních sporech s dotčenými osobami, 6) jednání a zastupování ve všech dalších navazujících a souvisejících záležitostech. Základním cílem činnosti mandátáře je dosažení situace, kdy mandant bude mít narovnány vztahy s dotčenými osobami především ve vztahu k nemovitostem ve vlastnictví mandanta. Dle čl. IV. je sjednána odměna dohodou jako podílová odměna v procentní výši z tarifní hodnoty. Výslovně se ujednává, že v případě neúspěchu mandátáře při zařizování předmětu smlouvy nenáleží mandatáři žádná odměna ani náhrada nákladů. Dle čl. V. právní vztahy touto smlouvou neupravené se řídí příslušnými ustanoveními zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník.

6. Dne 12. 4. 2012 město Žamberk zastoupené starostou panem J. D. udělilo Mgr. Malému plnou moc k zastupování v řízeních před orgány veřejné moci České republiky (orgány správní a soudní) a k zahajování takových řízení ve věcech týkajících se výstavby objektu „Bioplynová stanice“ v k. ú. Žamberk stavebníkem Kavema, s. r. o.
7. Žalobce ve svých vyjádřeních žalované, datovaných 6. 2. 2012, 9. 11. 2012 a 5. 3. 2013, k jednání Mgr. Malého uvedl, že Mgr. Malý činil úkony právní pomoci pro město Žamberk mimo koncipientskou praxi a zaměstnanecký poměr s jeho souhlasem. Uvedená záležitost souvisela s politickou angažovaností Mgr. Malého, který byl požádán o právní pomoc nikoli jako koncipient, ale jako člen politické strany s právním vzděláním. Žalobce se této záležitosti nechtěl účastnit. K průběhu činnosti Mgr. Malého se nemůže vyjádřit, neboť ji nijak nesledoval a nehodnotil, k čemuž ani neměl důvod. Dále doplnil, že souhlas udělil za předpokladu, že tím nedojde k narušení koncipientské praxe a činnosti kanceláře žalobce. O další průběh záležitosti se dále nezajímal, když vzhledem ke znalostem a dosavadní praxi Mgr. Malého, kterého zná dlouhodobě, neměl pochybnosti o tom, že si ve věci dokáže poradit a předložené problémy vyřešit. Žalobce nesouhlasil s tím, že by se Mgr. Malý dopustil opakovaného či závažného porušení povinností, neboť dřívější stížnosti proti jeho osobě byly odmítnuty a žalobci jakožto školiteli Mgr. Malého nejsou známy nějaké dřívější postihy, ani nebyl o nich ze strany žalované vyrozuměn. V minulosti byl Mgr. Malý se souhlasem žalobce činný v občanském sdružení, které dosáhlo nepřipuštění výstavby spalovny odpadů.
8. V kárné žalobě proti žalobci ze dne 15. 3. 2013 kárný žalobce uvedl, že Mgr. Malý uzavřel se souhlasem Mgr. Smutného mandátní smlouvu, jejímž předmětem bylo poskytování právních služeb mimo rámec právní praxe advokátního koncipienta, přičemž Mgr. Smutný jako jeho školitel výkon těchto právních služeb trpěl a fakticky nad touto činností nevykonával řádný dohled.
9. V žalobou napadeném rozhodnutí odvolací kárný senát zamítl odvolání žalobce a potvrdil kárné rozhodnutí, přičemž konstatoval, že skutek popsáný v kárné žalobě spočíval v nevyvíjení důsledného dohledu nad činností Mgr. Malého. Zcela shodně je tento skutek popsán v kárném rozhodnutí. Výroky jsou totožné, byla zachována totožnost skutku. Dále žalovaný odmítl námitku, že poskytování právních služeb Mgr. Malým na základě rozsáhlé mandátní smlouvy po dobu cca jedné poloviny roku nevykazuje znak soustavnosti v tom smyslu, že by právní služba neodporovala § 1 odst. 2 zákona o advokacii. Ze strany Mgr. Malého nešlo o jednoduchou, bezvýznamnou, náhodnou službu. Žalobce se pak dopustil pochybení, když jako školitel nedodržel povinnosti tím, že umožnil koncipientovi, aby uzavřel smlouvu a poskytoval zcela samostatné právní služby, aniž by byl při výkonu této činnosti pod dozorem školitele. Ke kárnému opatření odvolací kárný senát konstatoval, že žalobce činnosti koncipienta nejen nezamezil, ale přímo mu ji

poskytnutím souhlasu umožnil. Není přitom bezvýznamné, že stížnost podala i organizace Transparency International zabývající se i regulérností nakládání s veřejnými prostředky a právními vztahy ve veřejném prostoru. Uložené kárné opatření se jeví jako odpovídající.

II.

Argumentace účastníků

10. Žalobce v žalobě namítal následující:

1) Kárné provinění žalobce spočívalo v tom, že nevyvíjel důsledný dohled nad činností Mgr. Malého, když mu umožnil poskytovat právní služby městu Žamberk. Kárná žaloba nicméně vycházela z toho, že Mgr. Malý uzavřel s jeho souhlasem mandátní smlouvu a žalobce jako školitel tuto činnost trpěl a fakticky nad ní nevykonával dohled, zatímco kárné rozhodnutí spočívá v tom, že advokát nemůže udělit koncipientovi souhlas s poskytováním právních služeb jeho vlastním jménem a na jeho vlastní účet, žalobce tak souhlasil s činností koncipienta spočívající v neoprávněném poskytování právních služeb, tedy s tzv. „vinklařením“. Žalobce namítá, že vinklaření představuje druhý samostatný skutek a jeho právní hodnocení, o němž nebyla v kárné žalobě zmínka. Žalobou napadené rozhodnutí pak nesprávně konstatuje, že skutek, v němž je spatřováno kárné provinění, je zcela shodně popsán v kárné žalobě a v rozhodnutí o kárném opatření.

2) Žalobou napadené rozhodnutí se dále nezabývalo tím, zda se ze strany Mgr. Malého jednalo o soustavnou činnost, ale pouze uvádí obecná tvrzení o nutnosti chránit trh právních služeb. Ve vztahu k poskytování právních služeb přitom žalobce ve svém odvolání uváděl, že se ze strany Mgr. Malého nejednalo o soustavnou činnost, neboť za tu nelze považovat ucelený a neopakovaný výkon činností v podobě dílčích kroků při vyřizování jedné věci být v časovém horizontu několika měsíců. Ohledně výkladu pojmu soustavnost odkazuje na judikaturu.

3) Žalobce rovněž namítá, že se napadené rozhodnutí nevypořádalo s námitkou, že kárné rozhodnutí nijak ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii nehodnotí, zda se mělo jednat o závažné nebo opětovné porušení povinností z jeho strany.

4) Žalobce dále namítá podjatost kárného žalobce, neboť jak kárné řízení proti žalobci, tak i proti Mgr. Malému spolu bezprostředně souvisejí a námitku podjatosti, kterou vznesl Mgr. Malý, žalovaná neprojednala.

5) Ke stížnosti organizace Transparency International na Mgr. Malého žalobce dodává, že nebyl požádán o vyjádření ve věci.

11. Žalovaná ve svém vyjádření navrhla žalobu zamítnout. Obvinění spočívalo v tom, že žalobce umožnil činnost, nad kterou navíc nevyvíjel důsledný dohled. Toto umožnění spočívalo jednak v souhlasu a jednak v tom, že v důsledku absence dohledu této činnosti nezabránil. Žalovaný nesouhlasí s tím, že by kárný senát vybočil z mezí kárné žaloby. Odůvodnění kárného rozhodnutí hodnotí souhlas, jehož udělení charakterizuje závažnost „umožnění“, což má vztah jak k otázce kárné viny, tak kárného opatření. Kárné opatření mu tak nebylo uloženo za jiný skutek, než který byl uveden v žalobě. Souhlas je závažnou formou umožnění, považovat jeho udělení za samostatný skutek je mylné. Žalobce přehlíží, že advokátní koncipient nesmí vykonávat právní služby svým jménem a na svůj účet a že k jakékoli takové činnosti mu souhlas nemůže být bez rozporu s normami udělen.

Současně nemůže uniknout pozornosti zjištěný motiv udělení souhlasu, totiž rozhodnutí nepřevzít zastupování ve věci politicky významné. Pokud advokát nějakou věc převzít nemůže nebo nechce, tak ji nepřevzme. Nemůže však angažovat advokátního koncipienta, a to ani na jednotlivé úkony, když zastoupení sám nepřevzal, tím spíše nemůže udělit souhlas k zastupování koncipientem jeho jménem a na jeho vlastní účet v celé věci. Žalobce přitom svůj souhlas vysvětluje výše zmíněným motivem.

12. Žalovaná dodala, že tvrzené výsledky právních služeb nesnižují závažnost porušení. Výsledků mohlo být dosaženo s jiným advokátem. Ohledně stížnosti Transparency International žalobce přehlíží, že je povinností kárného senátu hodnotit i širší okolnosti a dopad na širokou i odbornou veřejnou, kterou tato organizace reprezentuje. V odůvodnění rozhodnutí bylo rovněž dostatečně vysvětleno, proč nemohla být řešena námitka podjatosti předsedy kontrolní rady ČAK.
13. Dne 31. 5. 2018 žalovaná své vyjádření doplnila. Uvedla, že během právní praxe se zkušenosti advokátního koncipienta teprve rozvíjejí, tento vykonává právní služby pod vedením advokáta tak, že je pověřován jednotlivými úkony právní služby s přípravou a následným hodnocením. Poskytování právní služby vlastním jménem a na vlastní účet trvající v tomto případě několik měsíců a zahrnující množství úkonů se zcela vymyká zmiňovanému účelu praxe. K tomuto závěru není zapotřebí naplnění znaku soustavnosti, který je naopak vyžadován při postihování nedovoleného podnikání spočívajícího v poskytování právních služeb osobou, které k tomu není podle zákona o advokacii oprávněna. Motiv žalobce dokládá, že nechtěl převzít zastoupení, ani nechtěl radit koncipientovi mezi jednotlivými úkony a dohlížet na jeho činnost, jak je jinak ve vztahu školitele a koncipienta běžné. Právní praxe Mgr. Malého u žalobce se i obecněji vymyká z běžného průběhu. Účelem je během tříleté praxe získat znalosti, dovednosti a zkušenosti k přípravě na advokátní zkoušku a praxi. Žalobce je přitom zaměstnavatelem Mgr. Malého ode dne 11. 3. 2009 dodnes.
14. Dne 7. 6. 2018 se ve věci konalo ústní jednání, při kterém žalobce setrval na žalobě a zopakoval v ní uvedené námitky. Dále odkázal na závěry zdejšího soudu v rozsudku ze dne 12. 4. 2018, č.j. 9 Ad 3/2015-34, kterým soud zrušil rozhodnutí ve věci kárného provinění Mgr. Malého, neboť u jím vykonávané činnosti nebyl naplněn znak soustavnosti. Navrhl proto, aby soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil.
15. Zástupce žalované při jednání odkázal na písemné vyjádření a jeho doplnění. Ve vztahu k totožnosti skutku konstatoval, že žalobce reaguje toliko na část z odůvodnění kárného rozhodnutí, nikoli výrok samotný. K dotazu soudu ohledně posouzení závažnosti jednání v napadeném rozhodnutí sdělil, že toto bylo implicitně obsaženo v rámci posouzení porušení povinnosti školitele. Dále uvedl, že poskytnutí souhlasu bylo součástí nevyvíjení důsledného dohledu, přičemž samotný souhlas byl navíc neurčitý. Z uvedených důvodů navrhl žalobu zamítnout.

III.

Posouzení žaloby

16. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního

stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).

17. Podle § 1 odst. 2 zákona o advokacii se „poskytováním právních služeb rozumí zastupování v řízení před soudy a jinými orgány, obhajoba v trestních věcech, udělování právních porad, sepisování listin, zpracovávání právních rozborů a další formy právní pomoci, jsou-li vykonávány soustavně a za úplatu (...)“.
18. Podle § 2 odst. 1 zákona o advokacii „právní služby na území České republiky jsou oprávněni poskytovat za podmínek stanovených tímto zákonem a způsobem v něm uvedeným a) advokáti, b) fyzické osoby (...) (dále jen „evropský advokát“)“.
19. Podle § 2 odst. 2 písm. b) téhož zákona „ustanovením odstavce 1 není dotčeno oprávnění zaměstnance právnické nebo fyzické osoby, člena družstva nebo příslušníka ozbrojených sborů poskytovat právní služby osobě, k níž je v pracovněprávním nebo pracovním vztahu anebo ve služebním poměru, pokud je poskytování právních služeb součástí jeho povinností vyplývajících z tohoto pracovněprávního nebo pracovního vztahu anebo služebního poměru“.
20. Podle § 16 odst. 2 zákona o advokacii je „při výkonu advokacie je advokát povinen jednat čestně a svědomitě; je povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky a v jejich rámci uplatnit v zájmu klienta vše, co podle svého přesvědčení pokládá za prospěšné“.
21. Podle § 17 zákona o advokacii „advokát postupuje při výkonu advokacie tak, aby nesnižoval důstojnost advokátního stavu; za tím účelem je zejména povinen dodržovat pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže. Pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže stanoví stavovský předpis“.
22. Podle § 32 odst. 2 zákona o advokacii je kárným proviněním závažné nebo opětovné zaviněné porušení povinností stanovených advokátovi nebo advokátnímu koncipientovi tímto nebo zvláštním zákonem nebo stavovským předpisem.
23. **Ad 1)** Žalobce namítá, že údajný souhlas s tzv. vinklařením, uvedený v odůvodnění kárného rozhodnutí, představuje druhý samostatný skutek a jeho právní hodnocení, o němž nebyla v kárné žalobě zmínka. Žalobou napadené rozhodnutí následně nesprávně konstatuje, že skutek, v němž je spatřováno kárné provinění, je zcela shodně popsán v kárné žalobě a v kárném rozhodnutí.
24. K tomu městský soud uvádí, že z kárné žaloby i z kárného rozhodnutí je zřejmé, že podstatou v posuzované věci je nevyvíjení důsledného dohledu ze strany žalobce nad činností Mgr. Malého na základě umožnění poskytování právních služeb městu Žamberk. Účastníci současně nečiní sporným, že žalobce udělit Mgr. Malému předchozí souhlas.
25. Ve vztahu k samotnému skutku je dle městského soudu nutné vycházet z výroku rozhodnutí, který specifikuje, za jaké konkrétní jednání byl žalobce postižen. V tomto ohledu je při porovnání kárné žaloby a výroku kárného rozhodnutí zřejmé, že vymezený skutek byl totožný, týkal se dohledové činnosti žalobce. Nelze tedy dovodit, že by odůvodnění kárného rozhodnutí koncipovalo nový samostatný skutek. Městský soud znovu odkazuje na znění samotného výroku kárného rozhodnutí, které považuje za rozhodné z hlediska vymezení skutku.
26. Ke shledání viny je nicméně kromě samotné existence zaviněného porušení nějaké povinnosti nutné dojít i k závěru o závažnosti (případně opakovanosti) porušení. V souladu

s tím, co uvedla žalovaná, pak předmětný souhlas dle soudu nepředstavuje samostatný skutek, nýbrž z příslušné části odůvodnění kárného rozhodnutí, byť to kárný senát výslovně neuvedl, vyplývá, že se kárný senát pouze snažil vyhodnotit závažnost porušení ze strany žalobce ve vazbě na umožnění činnosti Mgr. Malého, jakožto nezbytného předpokladu pro konstatování odpovědnosti za kárné provinění (výjimečné a nezávažné porušení nějaké z povinností advokáta nepředstavuje kárné provinění).

27. Námitka žalobce proto není důvodná.
28. **Ad 2)** Žalobce dále namítl, že činnost Mgr. Malého, tj. poskytování právní pomoci městu Žamberk, ke které dal souhlas, nenaplnila znak soustavnosti. Za soustavné poskytování služeb totiž nelze považovat ucelený a neopakovaný výkon činností v podobě dílčích kroků při vyřizování jedné věci byť v časovém horizontu několika měsíců. Žalobcův souhlas byl rovněž v souladu s čl. 15 odst. 4 etického kodexu.
29. Městský soud se proto zabýval definicí pojmu „poskytování právních služeb“ a v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 6. 1. 2015, sp. zn. 25 Cdo 4009/2014, dle kterého je výkon advokacie pojmem širším, než pouhé poskytování právních služeb již s ohledem na znění § 1 odst. 1 zákona o advokacii: „*tento zákon upravuje podmínky, za nichž mohou být poskytovány právní služby, jakož i poskytování právních služeb advokáty*“ (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 5 As 34/2003-47).
30. Kumulativními znaky pojmu právní služby dle výše uvedeného § 1 odst. 2 zákona o advokacii jsou soustavnost a úplatnost, přičemž dané ustanovení uvádí i příklady forem právních služeb: zastupování v řízení před soudy a jinými orgány, obhajoba v trestních věcech, udělování právních porad, sepisování listin, zpracovávání právních rozborů a další formy právní pomoci. Kárný senát v rozhodnutí shledal, že činnost vykonávaná Mgr. Malým naplnila definici poskytování právních služeb. Rozsah činnosti, kterou měl Mgr. Malý dle mandátní smlouvy a plné moci vykonat, typově odpovídá činností vymezeným v § 1 odst. 2 zákona o advokacii, přičemž byl naplněn jak znak úplatnosti, tak i znak soustavnosti s ohledem na široké vymezení služeb a délku poskytování (mandátní smlouva předpokládala poskytnutí více jak 10 nejrozumnějších úkonů právních služeb). Žalobce pak souhlasil s činností svého koncipienta spočívající v neoprávněném poskytování právních služeb.
31. Soud se nicméně neztotožnil s tím, že by tato soustavnost vyplývala v dané věci z obsahu mandátní smlouvy a z počtu úkonů, ke kterým se Mgr. Malý zavázal a následně vykonal. Dle soudu je pojem soustavnost nutné vztáhnout pouze k úkonům, které Mgr. Malý činil mimo výkon koncipientské praxe v rámci svého smluvního vztahu s městem Žamberk. Z činností Mgr. Malého jako mandátáře přitom vyplývá, že i když šlo o několik dílčích úkonů právní pomoci: od analýzy skutkového stavu věci, přes návrhy právních řešení, jejich implementace prostřednictvím jednání s dotčenými osobami až k zastupování v soudních řízeních, tak všechny tyto úkony se týkaly jedné věci.
32. K naplnění pojmu poskytování právní služby by dle soudu musela být vyvíjena činnost soustavná ve smyslu nepřetržitých úkonů vztahujících se k různým případům. Ve prospěch tohoto výkladu svědčí i § 27 odst. 2 občanského soudního řádu, který vylučuje, aby obecný zmocněnec zastupoval v občanském soudním řízení v různých věcech opakovaně. Dané ustanovení upravující oprávnění poskytovatelů právních služeb pro řízení před civilními

soudy fakticky představuje obdobu § 2 zákona o advokacii. Je tedy vhodné k němu přihlídnout též při vymezení pojmu soustavnost poskytování právních služeb.

33. Vzhledem k tomu, že Mgr. Malý uzavřel mandátní smlouvu vztahující se v podstatě toliko k jedné věci, nelze proto dle soudu v daném případě hovořit o soustavnosti jím vykonávané právní pomoci. Podmínka soustavnosti proto nebyla naplněna. Z tohoto důvodu nebylo proto možné Mgr. Malým poskytnutou právní pomoc považovat za právní službu ve smyslu § 1 odst. 2 zákon o advokacii. Závěry žalované tedy v tomto směru skutečně neobstojí, jak namítá žalobce.
34. Jelikož právní pomoc Mgr. Malého nebylo možné považovat za právní službu ve smyslu § 1 odst. 2 zákona o advokacii, nelze ani u žalobce konstatovat, že by při udělení souhlasu postupoval v rozporu se zákonem. Městský soud v tomto ohledu nesouhlasí s názorem žalovaného, uvedeným v doplnění jeho vyjádření ze dne 31. 5. 2018, že by v tomto ohledu nehrál roli znak soustavnosti, neboť dle žalované měl žalobce souhlasit s činností svého koncipienta, která spočívala právě v neoprávněném poskytování právních služeb, jejímž znakem je soustavnost, čemuž ovšem soud nepřisvědčil.
35. V této souvislosti soud v souladu se žalobcem upozorňuje, že dle čl. 15 odst. 4 etického kodexu advokát může dát advokátnímu koncipientovi souhlas k výkonu jiné výdělečné činnosti podle právního předpisu jen výjimečně, pokud jsou k tomu závažné důvody a nenaruší-li to řádný výkon právní praxe.
36. V rozsudku ze dne 12. 4. 2018, č.j. 9 Ad 3/2015-34, který se týkal Mgr. Malého, pak zdejší soud konstatoval, že možnost výkonu jiné výdělečné činnosti spojuje dané ustanovení pouze s výjimečností tohoto postupu za situace, kdy k tomu jsou závažné důvody, a s podmínkou, že výkon jiné výdělečné činnosti nenaruší řádný výkon právní praxe. Neuvádí však žádnou činnost, kterou by obecně nemohl advokátní koncipient vykonat. Není proto zapovězena možnost, aby postupem dle čl. 15 odst. 4 etického kodexu dal advokát svému koncipientovi též souhlas s poskytováním právní pomoci (za podmínek v tomto ustanovení obsažených). Advokátní koncipient může v rámci jiné výdělečné činnosti ve smyslu čl. 15 odst. 4 etického kodexu poskytnout právní pomoc další osobě. Pro posouzení každé věci bude pouze klíčové (kromě podmínek stanovených přímo v čl. 15 odst. 4 etického kodexu), zdali svým jednáním či svoji plánovanou činností neohrozí (či nebude moci ohrozit) vážnost advokátního stavu či nevstoupí do konfliktu s pravidly profesionální etiky. Až na základě poměření konkrétních okolností dané věci však může být shledáno, zda advokátní koncipient svou činností, jejíž podstatou bylo poskytování právní pomoci mimo výkon koncipienta, porušuje (nebo porušil) zákonné či stavovské předpisy. V uvedené věci přitom zdejší soud dospěl k závěru, že uzavřením a následným naplněním mandátní smlouvy Mgr. Malý neporušil zákonné ani stavovské předpisy také s ohledem na čl. 15 odst. 4 etického kodexu. Nejednalo se o natolik rozsáhlou činnost, že by byla vyloučena s ohledem na čl. 15 odst. 4 etického kodexu, ale naopak o činnost výjimečnou, jejíž rozsah nebyl natolik obsáhlý, že by neumožňoval věnovat se řádně též koncipientské praxi a úkolům, jež mu byly zadávány jeho školitelem, tj. žalobcem.
37. Městský soud proto uzavírá, že s ohledem na jeho závěr, že se Mgr. Malý nedopustil jemu vytýkaného jednání, tj. mohl poskytnout právní pomoc a advokát mu to mohl dovolit, je zřejmé, že žalobce v nyní posuzované věci jakožto školitel nemusel vykonávat dohled nad touto činností Mgr. Malého, neboť tento se činnosti věnoval ve svém volném čase a mimo koncipientskou praxi.

38. Z těchto důvodů soud přisvědčil žalobci i v nyní posuzované věci, tj. že jeho souhlas byl v souladu s čl. 15 odst. 4 etického kodexu. Jednalo-li se o činnost mimo praxi koncipienta, nebyl pak žalobce ani povinen dohlížet na postup Mgr. Malého a kontrolovat jím činěné úkony.
39. Tvzení žalovaného, že se trvání právní praxe Mgr. Malého u žalobce obecně vymyká z běžného tříletého průměru s ohledem na to, že u něj působí jako koncipient již od roku 2009, pak nijak nesouvisí s jednáním, které bylo v této věci kladeno v rozhodnutí žalobci za vinu.
40. **Ad 3)** Žalobce rovněž namítá, že se napadené rozhodnutí nevypořádalo s jeho námitkou, že kárné rozhodnutí nijak ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii nehodnotí, zda se mělo jednat o závažné případně opětovné porušení povinností.
41. K tomu soud uvádí, že závažnost zaviněného porušení povinnosti zákon o advokacii ani jiný právní předpis výslovně neupravuje. Nicméně platí, že závažnost je hodnocena podle řady kritérií, které umožňují hodnotit význam chráněného zájmu a nastalé nebo hrozící následky. Vždy je nezbytné přihlédnout ke způsobilosti závažného chování advokáta poškodit advokátní stav a vždy je v kárné praxi zkoumána vazba jednání, které se klade v kárném řízení advokátovi za vinu, na jeho činnost v postavení advokáta (viz též Čermák, K. – Vychopen, M. a kol.: Zákon o advokacii. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012.).
42. Soud v této souvislosti ze spisu zjistil, že z kárné žaloby je zřejmé pouze to, že kárný žalobce považoval bez bližšího zdůvodnění jednání žalobce za závažné ve smyslu § 32 odst. 2 zákona o advokacii. Kárné rozhodnutí pak toliko konstatovalo, že žalobce s činností Mgr. Malého souhlasil, a odvolací kárný senát se obecně zabýval poskytováním právních služeb v mezích výkonu advokacie a povinností školitele vést koncipienta, kontrolovat jeho činnost, dohlížet na to, aby se nedopouštěl excesů.
43. Dle soudu tak závažnost jednání žalobce nebyla v dané věci náležitě zhodnocena, neboť ne každé porušení dohledu nad činností koncipienta ze strany školitele bude znamenat kárné provinění. Význam mají i okolnosti, za kterých ke skutku došlo, neboť tyto mohou snižovat intenzitu do takové míry, že v dané věci nebude možné hovořit o závažném porušení povinnosti. V této souvislosti může dle soudu hrát roli nikoli pouze to, zda byl souhlas advokátem – školitelem udělen, ale například i to, zda se vůbec zajímal, k jaké věci vůbec souhlas uděluje, délka dosavadní praxe koncipienta, jeho zkušenosti a odbornost, zda věc ve výsledku vedla k poškození dobrého jména advokátského stavu, apod.
44. V nyní posuzované věci je přitom ze spisového materiálu zřejmé, že se žalobce informoval, k jaké věci je souhlas udělen (viz písemnost ze dne 16. 11. 2011), že věc vnímal jako prosazování veřejného zájmu ve vztahu k nakládání s veřejným majetkem, rovněž Mgr. Malého považoval s ohledem na dlouhodobou spolupráci za zdatného právníka s dostatečnou praxí, nikoli za mladého absolventa právnické fakulty (viz protokol o jednání kárného senátu ze dne 25. 7. 2013). Uvedené dle soudu mohlo mít vliv na hodnocení závažnosti zkoumaného jednání žalobce, jakož i hodnocení jeho škodlivosti, tj. zda mohla utrpět pověst advokátního stavu nějakou újmu.
45. Za situace kdy kárný senát pouze konstatoval porušení konkrétních ustanovení zákona o advokacii a odvolací kárný senát se pouze obecně věnoval povinností školitele a poskytování právních služeb, tak dle soudu toto není dostatečné z hlediska posouzení závažnosti. Námitka je proto důvodná.

46. **Ad 4)** K námitce podjatosti kárného žalobce a k nevypořádání této námitky vznesené Mgr. Malým v rámci jeho kárného řízení, soud především konstatuje, že tuto námitku vznesl žalobce poprvé až v žalobě proti napadenému rozhodnutí (například v protokolu o jednání kárného senátu dne 25. 7. 2013 je výslovně uvedeno, že námitku podjatosti nevznáší). Současně je nutné uvést, že předmětem přezkumu ze strany soudu v nyní posuzované věci je napadené rozhodnutí ve věci žalobce a řízení, které mu předcházelo, nikoli rozhodnutí a řízení ve věci Mgr. Malého. Z tohoto důvodu se zdejší soud nemůže v tomto případě zabývat otázkou vypořádání námitky vznesené Mgr. Malým v jeho věci, neboť touto námitkou se zabýval v rozsudku ze dne 12. 4. 2018, č.j. 9 Ad 3/2015-34.
47. V tomto rozsudku přitom městský soud obecně k možnosti namítat podjatost kárného žalobce konstatoval, že za situace, kdy zákon o advokacii ani advokátský kárný řád neupravují případnou podjatost kárného žalobce, je dle soudu nutné postupovat v souladu s § 35e odst. 2 zákona o advokacii. Dle tohoto ustanovení totiž platí, že nestanoví-li tento zákon nebo kárný řád něco jiného nebo nevyplývá-li něco jiného z povahy věci, použijí se v kárném řízení přiměřeně ustanovení trestního řádu. Trestní řád přitom podjatost státního zástupce (jehož postavení lze dle soudu chápat na roveň postavení kárného žalobce) upravuje (viz § 30 – 31a trestního řádu).
48. V nyní posuzované věci žalobce, vyjma samotného namítnutí podjatosti jakožto dalšího žalobního důvodu, neuvádí žádné skutečnosti týkající se podjatosti kárného žalobce. Jinými slovy žalobce zůstal toliko u námitky samotné. K tomu soud proto toliko uvádí, že předseda kontrolní rady, jakožto kárný žalobce žalované, je institucí, tj. orgánem, a nikoliv konkrétní osobou. Z uvedeného vyplývá, že bez ohledu na to, jaká fyzická osoba danou funkci vykonává, každá kárná žaloba podaná žalovanou, musí být podána předsedou kontrolní rady. Z tohoto důvodu námitka podjatosti proti předsedovi kontrolní rady, jakožto jedinému kontrolnímu žalobci, nemůže být přípustná. Lze si však představit námitku vůči jednotlivým členům kontrolní rady, kteří vystupují při jednání kárného senátu jménem kárného žalobce na základě pověření. Pouze v takovém případě by se kárný senát měl s námitkou, byla-li vznesena, vypořádat za analogického použití ustanovení trestního řádu. Takovou námitku však žalobce v nyní posuzované věci neuplatnil.
49. **Ad 5)** K námitce žalobce, že nebyl požádán o vyjádření ke stížnosti organizace Transparency International, přestože ji žalobou napadené rozhodnutí zmiňuje, městský soud uvádí, že v písemnosti žalované ze dne 29. 10. 2012, doručené žalobci prostřednictvím datové schránky, kterou byl žalobce informován o podání stížnosti proti Mgr. Malému, je uvedeno, že je fotokopie stížnosti zasílána spolu s touto písemností. Ve svém vyjádření ze dne 9. 11. 2012 žalobce navíc uvedl, že byl požádán o vyjádření ke stížnosti Transparency International a města Žamberk, přičemž k těmto stížnostem, tj. oběma, se i následně vyjadřoval. Současně je nutné uvést, že stížnost byla navíc svým obsahem totožná jako stížnost starosty D., která byla i součástí kárného spisu. Žalobce přitom netvrdí, v čem konkrétně měl být poškozen, pokud nebyl požádán o vyjádření ke stížnosti od Transparency International, respektive jak by toto mohlo změnit způsob jeho argumentace a obhajoby. Námitka proto není důvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

50. Žalobce se svými námitkami uspěl; městský soud proto zrušil napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a vrátil věc žalované k dalšímu řízení, v němž bude žalovaná vázána

právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Pro úplnost soud dodává, že s. ř. s. neumožňuje soudu přiznat žalobci samostatným výrokem náhradu nákladů správního řízení. O této otázce však bude žalovaná nově rozhodovat v řízení následujícím po zrušení napadeného rozhodnutí.

51. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého má úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3000 Kč, a dále cestovní výdaje na trase Pardubice – Praha a zpět ve výši 188 Kč (účast na jednání), které žalobce soudu prokázal jízdním dokladem (§ 57 odst. 1 soudního řádu správního).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. června 2018

JUDr. Karla Č h á b e r o v á, v.r.
předsedkyně senátu